

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 17 MEI 1984 ¹

Paul Bähr
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — invaliditeitspensioen”

Zaak 12/83

Samenvatting

Ambtenaren — Sociale zekerheid — Verzekering tegen ongevallen en beroepsziekten — Invaliditeit — Inleiding van invaliditeitsprocedure — Voorwaarden
(*Ambtenarenstatuut, artikel 78; bijlage VIII, artikel 13*)

Ingevolge artikel 13 van bijlage VIII, dat volgens artikel 78 van het Statuut de voorwaarden vaststelt, waaronder een ambtenaar recht heeft op een invaliditeitspensioen, kan de invaliditeitsprocedure enkel toepassing vinden in het geval van een ambtenaar die zijn werkzaamheden moet onderbreken, doordat zijn invaliditeit het hem onmogelijk maakt deze voort te zetten.

Hieruit volgt dat de ambtenaar die sedert verscheidene jaren de dienst heeft beëindigd en die een ziekte heeft die hem ongeschikt zou maken voor zijn werkzaamheden indien hij deze nog verrichtte, niet op deze grond alleen om inleiding van de invaliditeitsprocedure kan verzoeken.

In zaak 12/83,

PAUL BÄHR, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door D. Rogalla, advocaat te Steinfurt en Münster, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Bieber, advocaat aldaar, Boulevard Grande-Duchesse-Charlotte 83,

verzoeker,

¹ — Procestaal: Duits.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Pipkorn, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 19 oktober 1982 houdende weigering om een invaliditeitsprocedure in te leiden met het oog op verkrijging van het recht op een invaliditeitspensioen in de zin van artikel 78 van het Statuut,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, T. Koopmans, kamer-president, en G. Bosco, rechter,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat

griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

A — De toepasselijke bepalingen

Volgens artikel 47 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (hierna: Statuut) eindigt de dienst door:

- a) ontslag op verzoek;
- b) ontslag ambtshalve;
- c) ontheffing van het ambt om redenen van dienstbelang;
- d) ontslag wegens onvoldoende geschiktheid voor het ambt;
- e) tuchtrechtelijk ontslag;
- f) pensionering;
- g) overlijden.

Op 4 december 1972 aanvaardde de Raad verordening nr. 2530/72 tot vaststelling van de bijzondere tijdelijke maatregelen betreffende de aanwerving van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen ingevolge de toetreding van nieuwe Lid-Staten, alsmede betreffende de beëindiging van de dienst van ambtenaren van deze Gemeenschappen (PB L 272 van 1972, blz. 1). Volgens artikel 2 van deze verordening zijn de Instellingen van de Gemeenschappen tot en met 30 juni 1973 gemachtigd onder zekere voorwaarden ten aanzien van hun ambtenaren in de rangen A 1 tot en met A 5 maatregelen te nemen tot beëindiging van de dienst in de zin van artikel 47 van het Statuut.

De ambtenaar die door een dergelijke maatregel wordt getroffen, heeft volgens artikel 3, lid 1, recht op een maandelijks vergoeding gedurende een zekere periode die in ieder geval eindigt als hij de leeftijd van 65 jaar bereikt. Gedurende de periode waarin het recht op vergoeding bestaat, blijft de ambtenaar volgens artikel 3, lid 7, nieuwe rechten op ouderdomspensioen op de grondslag van het bij zijn rang en salaristrap behorende salaris verwerven, mits gedurende deze periode de in het Statuut voorgescreven pensioenbijdragen worden gestort.

Krachtens artikel 78 van het Statuut heeft de ambtenaar overeenkomstig de artikelen 13 tot en met 16 van bijlage VIII recht op invaliditeitspensioen wanneer hij blijvend invalide wordt, en deze invaliditeit als volledig wordt beschouwd, waardoor het hem niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt van zijn loopbaan overeenkomen.

Artikel 13, eerste alinea, van bijlage VIII luidt als volgt:

„Onverminderd het in artikel 1, lid 1, bepaalde heeft de ambtenaar die de 65-jarige leeftijd nog niet heeft bereikt,

indien hij tijdens de periode gedurende welke hij recht op pensioen verkreeg, door de invaliditeitscommissie als blijvend invalide wordt aangemerkt, en deze invaliditeit als volledig wordt beschouwd, waardoor het hem niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt in zijn loopbaan overeenkomen, zodat hij de dienst bij de Gemeenschap moet onderbreken, gedurende de tijd van zijn arbeidsongeschiktheid recht op het in artikel 78 van het Statuut bedoelde invaliditeitspensioen.”

B — De feiten

Verzoeker Paul Bähr, geboren in 1926, trad op 1 januari 1959 als ambtenaar in dienst van de Commissie van de Europese Gemeenschappen. Hij was daar werkzaam tot 30 juni 1973, laatstelijk als hoofdadministrateur van de rang A 4 bij de groep van de woordvoerder van de Commissie.

Ter gelegenheid van de toetreding van drie nieuwe Lid-Staten in 1973 vroeg verzoeker de Commissie bij brief van 23 februari 1973 om toepassing van een maatregel tot beëindiging van de dienst in de zin van artikel 2 van verordening nr. 2530/72. Deze maatregel werd op verzoeker toegepast met ingang van 1 juli 1973. Bijgevolg ontving hij, tot 31 oktober 1982, de in de verordening voorziene vergoeding. Gedurende die periode bleef hij overeenkomstig artikel 3, lid 7, van de verordening bijdragen storten ter verkrijging van pensioenrechten. Sedert 1 november 1982 ontvangt verzoeker een ouderdomspensioen.

Bij brief van 27 juli 1981 vroeg verzoeker de Commissie om, gezien zijn gezondheidstoestand, de invaliditeitsprocedure overeenkomstig artikel 78 van het Statuut in te leiden. Hij baseerde dit verzoek op het feit dat hij, naar bleek uit een medisch attest, in 1967 een hartinfarct had gehad ten gevolge van over-

spanning in zijn werk. In 1980 had hij opnieuw een hartinfarct gehad en sedertdien was hij arbeidsongeschikt en onder voortdurende medische behandeling. De Commissie diende de zaak zijns inziens dus bij de invaliditeitscommissie aanhangig te maken teneinde zijn invaliditeit te doen vaststellen.

Bij besluit van 7 september 1981 deed de Commissie verzoeker weten, dat een dergelijke procedure niet meer in gang gezet kon worden daar hij op 1 juli 1973 zijn dienst bij de Gemeenschap had beëindigd. In deze omstandigheden voldeed hij niet meer aan de voorwaarden van artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut.

In antwoord op de klacht van de verzoeker van 21 mei 1982 deed de Commissie op 19 oktober 1982 weten, dat zij daaraan geen gunstig gevolg kon geven; zij verwees daarbij naar de reeds in het besluit van 7 september 1981 opgenomen motivering.

C — *Procesverloop*

Bij verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op 21 januari 1983, heeft verzoeker de nietigverklaring gevraagd van de weigering van de Commissie om te zijnen aanzien de invaliditeitsprocedure van artikel 59 van het Statuut in te leiden.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — *Conclusies van partijen*

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. het besluit van de Commissie van 19 oktober 1982 nietig te verklaren;

2. aan verzoeker een pensioen toe te kennen op grond van invaliditeit ontstaan in de uitoefening van de dienst, ten bedrage van 70 % vanaf 1 juli 1973, subsidiair vanaf 10 februari 1980, en

3. subsidiair, de Commissie te verplichten de procedures van het ambtenarenrecht in te leiden met het oog op toekenning aan verzoeker van een pensioen op grond van invaliditeit ontstaan in de uitoefening van de dienst, ten bedrage van 70 % van zijn basissalaris vanaf 1 juli 1973, subsidiair vanaf 10 februari 1980;

4. verweerster in de kosten te veroordelen.

De Commissie, *verweerster*, concludeert dat het den Hove behage:

1. de vordering onder 2 niet ontvanke-lijk te verklaren;
2. de vordering onder 3 niet ontvanke-lijk te verklaren voor zover zij strekt tot inleiding van een procedure tot vaststelling van invaliditeit vanaf een tijdstip gelegen vóór 10 juni 1980;
3. voor het overige, het beroep als ongegrond te verwerpen;
4. subsidiair, het beroep in zijn geheel als ongegrond te verwerpen;
5. verzoeker in de kosten te veroordelen.

III — *Middelen en argumenten van partijen*

Ter ondersteuning van zijn conclusies voert *verzoeker* aan, dat hij al vóór de toepassing van verordening nr. 2530/72 op invaliditeitspensioen had moeten worden gesteld. Ten gevolge van een hartinfarct in 1967 was hij al vele jaren ernstig

ziek geweest. Een verklaring van zijn behandelend geneesheer over zijn hachelijke gezondheidstoestand was indertijd aan de administratie van de Commissie gezonden. Bij gelegenheid van de besprekingen over de toepassing van verordening nr. 2530/72 had de Commissie derhalve in het kader van haar zorgplicht ambtshalve een invaliditeitsprocedure overeenkomstig artikel 78 van het Statuut moeten inleiden. De medische dienst van de Commissie, waarvan de statutaire taak een jaarlijks controle-onderzoek van de ambtenaren omvat, had immers bij die gelegenheid zijn arbeidsongeschiktheid moeten vaststellen. Zijn gezondheidstoestand heeft toen echter niet de nodige aandacht gekregen, omdat verweerster hem niet de noodzakelijke bijstand heeft verleend.

Verzoeker stelt vervolgens, dat verweerster bedoelde invaliditeitsprocedure ook had moeten inleiden in de periode waarin hij vergoedingen volgens verordening nr. 2530/72 ontving. In de loop van die periode werd hij op 9 februari 1980 door een tweede hartaanval getroffen. Sedertdien is hij algeheel arbeidsongeschikt. Zijn toestand had verweerster aanleiding moeten geven om de desbetreffende bepalingen van het Statuut toe te passen. Volgens artikel 13 van bijlage VIII van het Statuut kunnen immers ambtenaren die nog niet de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die niet meer in actieve dienst zijn, eveneens blijvend invalide worden verklaard zolang zij pensioenrechten verwerven. Dit was in casu het geval. Verzoeker voegt hieraan toe, dat de verwijzing naar pensioenrechten in verordening nr. 2530/72 erop wijst, dat degenen die van de daarin vervatte regeling gebruik maken, alle rechten en plichten hebben die in een vergelijkbare situatie voor ambtenaren in actieve dienst gelden. Verzoeker is derhalve van mening, dat het besluit van verweerster van 19 oktober 1982 stoelt

op een verkeerde uitlegging van de bepalingen van verordening nr. 2530/72 en van artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen, verweerster, merkt in de eerste plaats op, dat verzoeker in de administratieve procedure enkel om inleiding van een invaliditeitsprocedure heeft gevraagd. Thans streeft hij een ander doel na, door primair de erkenning van zijn recht op invaliditeitspensioen met ingang van 1 juli 1973 te vorderen. Deze vordering, die voor het eerst in het inleidend verzoekschrift opduikt, is duidelijk niet ontvankelijk wegens schending van artikel 91 van het Statuut.

De Commissie is dezelfde mening toegedaan met betrekking tot de subsidiaire vordering van de verzoeker, voor zover deze ertoe strekt, dat een procedure tot vaststelling van invaliditeit met terugwerkende kracht tot 1 juli 1973 wordt ingeleid. Om deze terugwerkende kracht is niet gevraagd in de administratieve procedure, en daarom is de vordering als niet ontvankelijk te beschouwen, temeer daar verzoeker zelf in zijn klacht van 21 mei 1982 heeft verklaard dat hij „arbeidsongeschikt” is sedert 9 februari 1980. In dit verband merkt de Commissie nog op, dat verzoeker tijdens de administratieve procedure evenmin heeft aangevoerd dat zij in haar plichten tekort was geschoten door vóór 1 juli 1973 niet een invaliditeitsprocedure in te leiden. Mitsdien dient verzoekers betoog met betrekking tot de omstandigheden vóór deze datum niet in aanmerking te worden genomen.

Zo gezien, acht de Commissie alleen maar ontvankelijk de vordering tot het

inleiden van een invaliditeitsprocedure op basis van verzoekers arbeidsongeschiktheid sedert 9 februari 1980.

Wat de gegrondheid van het beroep betreft, meent de Commissie dat alleen ambtenaren die zich in de in artikel 35 van het Statuut bedoelde situatie bevinden, om toekenning van een invaliditeitspensioen kunnen vragen. Tot staving hiervan verwijst zij naar artikel 13 van bijlage VIII, dat ervan uitgaat dat een ambtenaar die door een blijvende en als volledig te beschouwen invaliditeit wordt getroffen, om die reden verplicht is zijn dienst te beëindigen. Het onderhavige artikel legt daarmee een causaal verband tussen de vaststelling van de invaliditeit en de beëindiging van de dienst. Verzoeker heeft zijn werkzaamheden echter al beëindigd ten gevolge van de toepassing van verordening nr. 2530/72. Hij kan daarom sedert 1973 niet meer voldoen aan de voorwaarden van vornoemd artikel 13 en dus ook geen recht op een invaliditeitspensioen verwerven. Ten onrechte meent verzoeker een punt in zijn voordeel te kunnen vinden in het feit dat artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut

op de ambtenaar toepasselijk is gedurende de periode waarin hij pensioenrechten verwerft. Op grond hiervan echter kan men personen die volgens artikel 47 van het Statuut geen ambtenaren meer zijn, niet rekenen tot de categorie ambtenaren die voor een invaliditeitspensioen in aanmerking kunnen komen.

Tenslotte betoogt de Commissie, dat de bijstandplicht waarop verzoeker zich beroept, in het onderhavige geval geen enkele rol speelt. Stellig is een instelling op grond van die plicht gehouden ervoor te zorgen, dat een ambtenaar de rechten die het Statuut hem toekent, kan doen gelden, maar hij kan niet tot gevolg hebben dat aan de ambtenaar een pensioen wordt toegekend waarin het Statuut niet voorziet.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 9 februari 1984 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 22 maart 1984 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 21 januari 1983, heeft Paul Bähr, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 19 oktober 1982 waarbij hem toekenning van een invaliditeitspensioen is geweigerd, alsmede tot veroordeling van de Commissie om hem een dergelijk pensioen toe te kennen vanaf 1 juli 1973 dan wel, subsidiair, vanaf 10 februari 1980.
- 2 Verzoeker, op 1 januari 1959 als ambtenaar in dienst van de Commissie getreden, was daar werkzaam tot 30 juni 1973, laatstelijk als hoofdadministrateur van de rang A 4. Op zijn verzoek werd zijn dienstverband met ingang

van 1 juli 1973 beëindigd krachtens verordening nr. 2530/72 van de Raad van 4 december 1972 tot vaststelling van de bijzondere tijdelijke maatregelen betreffende de aanwerving van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen ingevolge de toetreding van nieuwe Lid-Staten, alsmede betreffende de beëindiging van de dienst van ambtenaren van deze Gemeenschappen (PB L 272 van 1972, blz. 1).

- 3 Na de beëindiging van zijn dienstverband ontving verzoeker tot 31 oktober 1982 de in verordening nr. 2530/72 bedoelde vergoeding, en sedert 1 november daaropvolgend ontvangt hij een ouderdomspensioen. Hij meent evenwel recht te hebben op een invaliditeitspensioen vanaf de datum waarop hij de dienst heeft beëindigd, of in ieder geval vanaf 10 februari 1980, op welke datum hij een hartinfarct had waardoor hij arbeidsongeschikt is geworden.
- 4 Hiertoe voert verzoeker in de eerste plaats aan, dat hij reeds in 1967 door een eerste hartinfarct was getroffen die, volgens verklaring van de behandelend geneesheer van 24 maart 1967, te wijten was aan overspanning en verzoeker verhinderde nog drukke werkzaamheden op zich te nemen. Onder die omstandigheden zou de Commissie verplicht zijn geweest om bij gelegenheid van de besprekingen over de toepassing van verordening nr. 2530/72 een invaliditeitsprocedure volgens artikel 78 van het Statuut in overweging te nemen. Door geen enkel initiatief te nemen, zou de Commissie toen tekort zijn geschoten in de zorgplicht die zij tegenover haar ambtenaren heeft.
- 5 Verzoeker stelt vervolgens dat een tweede hartinfarct in 1980 hem arbeidsongeschikt heeft gemaakt, gezien zijn uiterst hachelijke gezondheidstoestand sedertdien. Er zou dus geen twijfel over bestaan dat verzoeker toen verkeerde in de situatie van een ambtenaar van minder dan 65 jaar, die blijvend invalide is en daardoor niet in staat om werkzaamheden te verrichten die met een ambt in zijn loopbaan overeenkomen, een situatie die hem volgens artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut in aanmerking doet komen voor een invaliditeitspensioen indien zij zich voordoet in de loop van de periode gedurende welke hij pensioenrechten verwerft. In het geval van de verzoeker zou aan deze laatste voorwaarde zijn voldaan, daar hij overeenkomstig artikel 3, lid 7, van de verordening nr. 2530/72 bijdragen ter verwerving van pensioenrechten was blijven betalen.

- 6 Nadat de Commissie zijn verzoek om de zaak aanhangig te maken bij de invaliditeitscommissie had afgewezen en ook zijn klacht tegen deze afwijzing was verworpen, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.
- 7 De Commissie heeft een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen, voor zover het beroep ertoe strekt, aan verzoeker een invaliditeitspensioen te doen toekennen, daar het recht op een dergelijk pensioen slechts kan worden toegekend door de invaliditeitscommissie, zoals voortvloeit uit artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut. Daar het middel van niet-ontvankelijkheid niet aan de orde zou zijn indien het verzoek tot nietigverklaring niet wordt aanvaard, zijn er termen aanwezig om eerst de grond van de zaak te onderzoeken.
- 8 De Commissie betwist niet de feiten zoals zij door verzoeker zijn voorgesteld, maar meent dat de bewoordingen van het Statuut niet toelaten hem een invaliditeitspensioen toe te kennen.
- 9 Zij wijst er in de eerste plaats op, dat verzoeker niet om inschakeling van de invaliditeitscommissie heeft gevraagd toen hij in 1967 voor de eerste keer door een hartaanval werd getroffen, noch in 1973, toen hij de dienst beëindigde. Verzoeker heeft integendeel na zijn ziekte van 1967 zijn arbeid hervat en zijn taak zonder onderbreking vervuld tot het moment waarop hij in 1973 zelf om toepassing van verordening nr. 2530/72 heeft gevraagd. Voor de Commissie was er dus geen enkele reden om de zaak bij de invaliditeitscommissie aanhangig te maken.
- 10 De Commissie stelt vervolgens, dat de bepalingen van het Statuut berusten op de gedachte, uitgedrukt in artikel 53, dat de ambtenaar die door de invaliditeitscommissie volledig invalide wordt verklaard, de dienst beëindigt en gepensioneerd wordt. De invaliditeitsprocedure zou dus geen betrekking kunnen hebben op een ambtenaar die de dienst reeds heeft beëindigd. Datzelfde gedachte zou zijn uitgedrukt in artikel 13 van bijlage VIII, waarop verzoeker zijn betoog baseert, voor zover dit bepaalt dat de invaliditeitscommissie het daar bedoelde invaliditeitspensioen slechts toekent aan de ambtenaar die door een blijvende en als volledig te beschouwen invaliditeit is getroffen, waardoor het hem niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt in zijn loopbaan overeenkomen, „zodat hij de dienst bij de Gemeenschappen moet onderbreken.”

- 11 Voor de toepassing van artikel 13 van bijlage VIII op het onderhavige geval dient onderscheid te worden gemaakt tussen de twee mogelijkheden die verzoeker voor ogen staan, te weten ofwel dat zijn geval in 1973, toen hij de dienst beëindigde, aan de invaliditeitscommissie had moeten worden voorgelegd, ofwel dat dit had moeten gebeuren na zijn tweede hartinfarct in 1980.
- 12 Met betrekking tot het laatste geval moet het betoog van de Commissie worden aanvaard. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 13 van bijlage VIII, dat volgens artikel 78 van het Statuut de voorwaarden vaststelt waaronder een ambtenaar recht heeft op een invaliditeitspensioen, vloeit immers voort, dat de invaliditeitsprocedure enkel toepassing kan vinden in het geval van een ambtenaar die zijn werkzaamheden moet onderbreken, doordat zijn invaliditeit het hem onmogelijk maakt deze voort te zetten.
- 13 Hieruit volgt dat een ambtenaar die sedert verscheidene jaren de dienst heeft beëindigd en die een ziekte heeft die hem ongeschikt zou maken voor zijn werkzaamheden indien hij deze nog verrichtte, niet op deze grond alleen om inleiding van de invaliditeitsprocedure kan verzoeken.
- 14 Deze vaststelling biedt echter geen oplossing voor het andere in dit geschil gestelde probleem, te weten of de Commissie niet tekort is geschoten in een van haar verplichtingen jegens een van haar voormalige ambtenaren, die blijvend en geheel invalide is geworden, doordat zij op het moment waarop verzoeker zijn wens om de dienst te beëindigen te kennen gaf, zijn geval niet aan de invaliditeitscommissie heeft voorgelegd. Vaststaat dat verzoeker toen reeds een eerste hartinfarct had gehad, en de ervaring leert dat de risico's van een tweede hartaanval dan beduidend hoger zijn.
- 15 In een dergelijke situatie had de Commissie moeten nagaan of de gezondheidstoestand van verzoeker op het moment waarop deze te kennen gaf zijn werkzaamheden te willen beëindigen, zodanig was, dat hij ze zou hebben kunnen voortzetten indien hij ervoor had gekozen zijn dienst bij de Gemeenschappen niet te beëindigen.
- 16 Dergelijke omstandigheden kunnen echter slechts in aanmerking worden genomen ter beoordeling van de wettigheid van het aangevallen besluit, wanneer vaststaat dat de invaliditeit waardoor de ambtenaar tenslotte is getroffen

fen, rechtstreeks en onmiddellijk verband houdt met zijn gezondheidstoestand op het moment waarop hij de dienst beëindigde. Dit verband blijkt niet uit de enkele omstandigheid dat zich na elkaar twee hartaanvallen hebben voorgedaan, in het bijzonder niet wanneer er, zoals in het onderhavige geval, meer dan tien jaar tussen liggen.

- 17 Het stond aan verzoeker een dergelijk verband aan te tonen, maar hij is daarin niet geslaagd.
- 18 Onder deze omstandigheden moet het beroep worden verworpen.

Kosten

- 19 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven evenwel de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschap gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.
2. Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Mackenzie Stuart

Koopmans

Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 17 mei 1984.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer

T. Koopmans